

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

15 ianuarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte   Constantin Gurschi,
Judecători   Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror
împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 12 iunie 2013, în privința inculpaților

Țibulea Alexandru Anatolie, născut la
09 ianuarie 1991, originar și locuitor al or. Cahul, str. Strada
Veche, 151, ap. 53, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) la 18 aprilie 2008, prin sentința Judecătoriei Cahul, în
baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 90 Cod penal la 1 an închisoare,
cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen
de probă de un an;

2) la 11 decembrie 2008, prin sentința Judecătoriei
Cahul, în baza art. 362 alin. (1) Cod penal la 150 ore de muncă
neremunerată în folosul comunității;

3) la 25 februarie 2009, prin sentința Judecătoriei Cahul
și la 09 iunie 2009, prin decizia Curții de Apel Cahul, în baza
art. 186 alin. (2) lit. b), c), d), art. 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d),
84 alin. (1) și (4) Cod penal la 1 an și 5 luni închisoare;

4) la 25 ianuarie 2011, prin sentința Judecătoriei Cahul
și la 13 mai 2011, prin decizia Curții de Apel Comrat, în baza art.
186 alin. (2) lit. c), d), 90 Cod penal la 2 ani închisoare, cu
suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de
probă de 2 ani;

Chisilenco Maxim Victor, născut la 28
iunie 1988 în r-nul Cahul, s. Moscovei, domiciliat în or. Cahul,
str. Strada Veche, 151, ap. 53, cetățean al R. Moldova, anterior
condamnat:

1) la 25 februarie 2009, prin sentința Judecătoriei Cahul
și la 09 iunie 2009, prin decizia Curții de Apel Cahul, în baza art.
186 alin. (2) lit. c), d), 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d), 84 Cod penal
la 2 ani închisoare;

2) la 19 decembrie 2011, prin sentința Judecătoriei
Cahul, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), 82 Cod penal la 4 ani
închisoare;

Termenul de examinare a cauzei

în instanța de fond: 27 iunie – 27 decembrie 2011,
în instanța de apel: 14 iunie – 12 iunie 2012,
în instanța de recurs: 29 octombrie 2013 – 15 ianuarie 2014;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 27 decembrie 2011, Țîbulea Alexandru și Chisilenco Maxim au fost achitați de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece fapta nu a fost săvârșită de inculpați.

Acțiunea civilă înaintată de Stanislavciuc A. a fost respinsă.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Țîbulea Alexandru și Chisilenco Maxim sunt învinuiți că la 19 mai 2011, ora 19.30. aflându-se în or. Cahul, pe str. Strada Veche nr. 131, deschis au sustras de la Stanislavciuc Anatolie un ceas – 100 lei, o sticlă de rachiu – 25 lei, cîrnaț – 25 lei, bani – 60 lei, cauzîndu-i părții vătămate un prejudiciu material în valoare de 260 lei.

Acțiunile inculpaților au fost calificate de organul de urmărire penală în baza art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane.

Instanța a reținut că declarațiile părții vătămate Stanislavciuc A. date în ședința de judecată se contrazic cu cele de la urmărirea penală, ce privește participarea în comiterea infracțiunii a inculpatului lui Chisilenco M. Pătimitul nu este convins că acest inculpat a participat la comiterea jafului. Partea vătămată a mai recunoscut că imediat înainte de infracțiune el a consumat 100 gr de rachiu. Totodată, inculpații insistă că partea vătămată des face abuz de alcool și la moment a fost în stare de ebrietate.

Declarațiile martorilor Cojoca S. și Florea M. au fost date citirii în cadrul ședinței de judecată, însă nu au fost confirmate prin alte probe obiective, or conform art. 389 alin. (3) Cod de procedură penală, declarațiile martorilor și a părții vătămate, depuse în timpul urmăririi penale, pot fi puse la baza sentinței de condamnare numai în ansamblu cu alte probe suficiente de învinuire.

În fapt, recunoașterea persoanelor a avut loc la fața locului, cînd inculpații au fost prezentați părții vătămate la 10 mai 2011. Acest fapt a fost confirmat de polițistul Aconi E., de partea vătămată și de ambii inculpați. Aceasta acțiune procesuală a avut loc cu încălcarea art. 116 Cod de procedură penală, adică fără participarea asistenților procedurali, în spațiul vizibilității celor care urmează a fi recunoscuți, fără întocmirea procesului-verbal și preîntîmpinarea părții-vătămate despre răspunderea penală conform art. 312, 313 Cod penal. Procesele-verbale de recunoaștere a persoanei contravin art. 116 al. (5) Cod de procedură penală, deoarece nu poate fi efectuată recunoașterea repetată a persoanei de către aceeași persoană după aceleași particularități.

Procesul-verbal de cercetare la fața locului doar fixează locul comiterii infracțiunii. Analizînd probele administrate, instanța de judecată a considerat că versiunea inculpaților privind neparticiparea la comiterea infracțiunii date, expusă și la urmărirea penală și în ședința de judecată, n-a fost combătută de procuror prin probe pertinente, concludente, utile și veridice. Tot ansamblu probelor prezentate de

procuror absolut nu exclude cele invocate de inculpați. Astfel, rămîne posibilitatea existenței circumstanțelor invocate de către inculpați referitor la fapta incriminată. Așadar, nu este dovedit că fapta a fost săvârșită de inculpați.

Instanța a reținut că dubiile din în probarea inculpațiilor în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, urmează să fie interpretate în favoarea lor, deoarece procurorul n-a prezentat probe suficiente, concludente, utile și veridice, care direct ar indică că fapta a fost comisă de ei.

În virtutea art. 390 alin. (1) p. 2) Cod de procedură penală, dacă fapta nu a fost săvârșită de inculpat se adoptă sentința de achitare.

3. Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul Țîbulea A. să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), 85 Cod penal la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Chiselenco M. să fie condamnat n baza art.187 alin. (2) lit. b), 82 alin. (2) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar pentru tip închis.

Apelantul a invocat că în ședința de judecată partea vătămată a recunoscut faptul că a servit 100 grame de rachiu, însă cu certitudine 1-a recunoscut pe Țîbulea A., pe care îl cunoaște de mic copil. Deasemenea, a menționat că nu a văzut fața celui de-al doilea atacator, care era în spate, însă Chiselenco M. seamănă cu el după înălțime, corpolență și constituția corpului.

În cadrul ședinței de judecată, pentru combaterea versiunii inculpațiilor, au fost audiate în calitate de martori Cojoca S. și Florean M., care au declarat că lucrează în calitate de vânzătoare la Piața agricolă de pe str. Ștefan cel Mare din or. Cahul, de lângă magazinul „Jubileu”, unde vînd legume. La 19 mai 2011 în piață a fost lume puțină și pe inculpați în acea zi nu i-a văzut. Astfel, a fost combătut alibiul inculpațiilor că în ziua respectivă ei se aflau la Piața agricolă de pe str. Ștefan cel Mare din or. Cahul, de lângă magazinul „Jubileu”.

Sentința nu conține analiza probelor acuzării, menționate mai sus și o motivare de ce instanța a respins aceste probe. Instanța de judecată s-a limitat doar la constatarea faptului că versiunea inculpațiilor nu a fost combătută și fapta nu a fost săvârșită de către inculpați, deoarece nu au fost prezentate probe suficiente, concludente, utile și veridice că jaful a fost comis de inculpați.

Toate aceste circumstanțe, coroborate una cu alta, indică la faptul că inculpații au acționat în scopul sustragerii deschise a averii părții vătămate și această afirmație conține un grad înalt de certitudine.

În cadrul judecării apelului, prin ordonanțele din 22 mai 2013, procurorul a modificat învinuirea, incriminînd inculpațiilor comiterea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 12 iunie 2013, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit situația de fapt și de drept, întemeiat a constatat că inculpații nu au săvârșit fapta incriminată și just a ajuns la concluzia de achitarea lor pe acest temei, în baza probelor administrate și verificate în mod corespunzător.

În ședința instanței de apel partea vătămată a declarat că îl cunoaște din copilărie pe inculpatul Țibulea A. și că la 19.05.2011, pe la orele 17.00-18.00, după ce a procurat din magazin produse, pe stradă a fost luat din spate de mâini de către cineva, iar inculpatul Țibulea A. a smuls din mână pachetul cu produse, i-a scos ceasul de mână și banii din buzunar.

Acestea persoane au fugit, iar el a anunțat poliția. Aproximativ peste o oră aceste persoane au fost reținute și prezentate părții vătămate. A doua zi, el l-a recunoscut pe Țibulea A. și, cu aproximație, pe Chisilenco M. Ambele persoane erau îmbrăcate în maiou și pantaloni sportiv. Nu ține minte dacă a anunțat poliției familiile atacatorilor. Prejudiciul material este considerabil, deoarece este pensionar.

Instanța de apel a relevat că conform procesului verbal de recunoaștere a persoanei din 20.05.2011, cu foto-tabel, partea vătămată l-a recunoscut pe Țibulea A., sub nr. 1.

Conform procesului-verbal de recunoaștere a persoanei din 20.05.2011, cu foto-tabel, l-a recunoscut sub nr. 5 pe inculpatul Chisilenco M.

Din analiza probelor prezentate de acuzatorul de stat rezultă că principală și directă probă de acuzare prezintă declarațiile părții vătămate cât și procesele verbale de recunoaștere a persoanelor, cu participarea părții vătămate. Dar, aceste probe sunt contradictorii, nu sunt confirmate prin alte dovezi și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare.

Astfel, în ședința de judecată s-a constatat că partea vătămată și inculpatul Țibulea A. se cunosc. Însă, în plîngerea depusă la poliție pe 19.05.2011 cât și în primele declarații, partea vătămată nu a menționat faptul că cunoaște pe cineva din atacatori, nu a indicat numele sau familia lui Țibulea A., doar a indicat despre 2 persoane.

Nu poate fi considerată probă veridică procesele-verbale de recunoaștere a persoanei din 20.05.2011, deoarece, pînă la prezentarea persoanelor - în persoana inculpaților spre recunoaștere, ele au fost prezentate părții vătămate spre recunoaștere la fața locului, fapt confirmat de declarațiile părții vătămate și martorilor Popov V., și Aconi E.. Totodată, la efectuarea recunoașterii persoanei inculpatului Chisilenco M. nu au fost respectate prevederile alin. (3) art. 116 Cod de procedură penală, deoarece cei patru asistenți aveau îmbrăcăminte cu mânecii lungi, iar Chisilenco M. era îmbrăcat în maiou fără mâneci, deosebindu-se esențial de alte persoane prezentate spre recunoaștere

Potrivit declarațiilor colaboratorilor de poliție Popov V. și Aconi E., deși partea vătămată nu a indicat persoanele concrete ce au comis jaful, dar după cum le-a descris ei îndată au bănuit pe Țibulea A. și Chisilenco M., și au efectuat reținerea lor. Ei astfel au influențat în mod indirect poziția părții vătămate de recunoaștere a inculpaților ca persoane vinovate în comiterea jafului.

Nu pot fi admise ca probe de confirmare a vinovăției inculpaților și declarațiile vânzătorilor din piața agro - Florean M. și Goghidză N. că nu i-au văzut pe inculpați în piață în acea zi și oră, deoarece ei nici nu-i cunosc pe inculpați. Iar de audierea martorului Cojoca S. în instanța de apel acuzatorul de stat a refuzat.

Inculpații, în ședințele de judecată în prima instanță și instanța de apel, cât și la urmărirea penală, fiind audiați în mod repetat, nu au recunoscut faptele imputate,

asupra lor și la domiciliul acestora nu au fost depistate careva obiecte sustrase de la partea vătămată, deși verificarea a avut loc în timp relativ scurt după comiterea infracțiunii date.

Astfel, învinuirea adusă inculpaților, inclusiv cea modificată în instanța de apel, este lipsită de probatoriu.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, pentru condamnarea inculpaților în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal.

Recurentul a indicat că instanța neadmițând ca probe procese-verbale de recunoaștere a persoanei și declarațiile martorilor Florea M., Goghidză N., nu a indicat din ce cauză aceste probe nu se admit, reieșind din prevederile art. 94 Cod de procedură penală.

Instanța de apel nu a dat nici o apreciere declarațiilor părții vătămate, care a arătat direct la inculpatul Țîbulea A. și l-a descris pe Chisilenco M., ca persoane care au comis jaful, menționând că îl cunoaște pe Țîbulea A. foarte bine, de mic copil, că anume el a comis jaful, cu o altă persoană, care ulterior l-a recunoscut ca fiind Chisilenco M. Instanța de apel nu a menționat dacă se admite această probă sau se respinge și din ce cauză, prevăzută în art. 94 Cod de procedură penală.

Instanța de apel menționează în decizie că declarațiile părții vătămate, procesele-verbale de recunoaștere a persoanelor sunt contradictoriu, nu sunt confirmate prin alte probe. Însă, partea vătămată, în declarațiile sale, în procese-verbale de recunoaștere a persoanelor a indicat pe Țîbulea A., a descris a doua persoana, Chisilenco M., și contradicții nu au fost stabilite. Dar faptul că în plîngere a indicat că a fost atacat de către două persoane, fără a indica numele acestora, nu poate duce la neadmiterea probelor administrate ulterior.

În decizie se mai indică că nu poate fi ca probă veridică procesele-verbale de recunoaștere a persoanei din 20.05.2011, deoarece pînă la prezentarea persoanelor - în persoana inculpaților spre recunoaștere, ele au fost prezentate părții vătămate spre recunoaștere la fața locului, fapt confirmat de declarațiile părții vătămate și martorilor Popov V. și Aconi E. Dar această iarăși confirmă că partea vătămată și la fața locului, și la efectuarea acțiunii procesuale - recunoașterea persoanei, a indicat, a descris și a recunoscut persoane care l-a jefuit, pe Țîbulea A. și pe Chisilenco M., fapt confirmat de către partea vătămată în cadrul ședinței instanței de apel și de către martorii Popov V. și Aconi E.

Instanța de apel a menționat că nu pot fi admise ca probe de confirmare a vinovăției declarațiile martorilor- vînzătorii la piața agro - Florea M. și Goghidză N., privind lipsa alibi la inculpați, deoarece ei nu cunosc pe inculpați, nu pot fi veridice afirmațiile martorilor că ei nu i-au văzut la piață în aceeași zi și oră, ținînd cont de distanța mare de la această piață și locul comiterii infracțiunii, ce se află la marginea orașului. Însă, aceste probe au fost prezentate instanței de fond și instanței de apel pentru a confirma faptul că, pe lîngă declarațiile părții vătămate, care a recunoscut persoane care au comis jaful, și a declarațiilor inculpaților Țîbulea A. și Chisilenco M., precum că ei se aflau în alt loc, la o mică piață agricolă din centrul orașului, martorii Florea M. și Goghidză N., fiind audiate practic imediat după comiterea infracțiunii, au confirmat faptul că inculpații nu se aflau în momentul

comiterii infracțiunii la piața agricolă, unde în toată ziua au fost foarte puține persoane și pe inculpații nu au văzut. Și nu este clară concluzia instanței de ce nu pot fi veridice afirmațiile martorilor Florea M. și Goghidză N. că ei nu i-au văzut pe Țibulea A. și Chisilenco M. la piață în aceeași zi și oră la piață, ținând cont de distanța mare de la această piață și locul comiterii infracțiunii, ce se află la marginea orașului, la ce influențează distanța, mai mult că acești martori au fost audiați în scopul combaterii alibiului înaintat de către inculpații, că acestea nu erau în alt loc, decât cel al comiterii infracțiunii.

Din analiza conținutului deciziei atacate se observă că instanța de apel n-a motivat suficient concluzia cu privire la neadmiterea unor probe: procese-verbale de recunoaștere a persoanelor, declarațiile martorilor Florea M. și Goghidză N., precum și nu s-a expus asupra probelor, declarațiile părții vătămate Stanislavciuc A., martorilor Popov V. și Aconi E., neinvocând motive întemeiate.

În drept, recursul este întemeiat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a comis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 420 alin. (1) Cod de procedură penală, deciziile pronunțate de curțile de apel ca instanțe de apel pot fi atacate cu recurs.

Dar, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor;

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (pct. 5 din decizie).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul procurorului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că instanța a admis o eroare gravă de fapt raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol în această parte nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar agrava situația inculpatului și care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul menționat și cu referire la argumentele specificate în recursul de pe rol că: „*instanța de apel n-a motivat suficient concluzia...*” (pct. 5 din decizie), se reține că în corespundere cu împrejurările relevate în partea descriptivă a deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, instanța de apel, în raport cu argumentele invocate în recursul de pe rol, care nici nu conține referiri la niște erori de drept concrete și clar definite, a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpaților în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, corect dispunând achitarea lor de sub învinuirea comiterii infracțiunii imputate, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de ei.

Această soluție coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Conform art. 24 alin. (2), (4) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Potrivit art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. art. 24 alin. (2), (4), 26 alin. (3), 409 alin. (2), 436 alin. (1), (2), 414 alin. (6) Cod de procedură penală, Procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei. Instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Potrivit jurisprudenței naționale și a CtEDO, având în vedere dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță în temeiul căruia inculpatul fusese achitat. Instanța de apel urmează să procedeze la o nouă audiere a anumitor martori ai acuzării solicitați de părți (*hotărârile CtEDO Popovici vs. Moldova din 27.11.2007, §72, și Dănila vs. România din 8.03.2007, §62-63*). Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului (*hotărârea CtEDO Spînu vs. România din 29.04.2008, §60*).

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CtEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CtEDO, în hotărîrea Capean vs. Belgia din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și 26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului, în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

Ignorarea acestei jurisprudențe lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din CEDO.

În pofida normelor specificate, a principiului contradictorialității în procesul penal și a jurisprudenței nominalizate, se observă că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, procurorul, în cadrul rejudecării cauzei potrivit regulilor generale, nu a solicitat să fie cercetate direct și nemijlocit probele decisive ale acuzării, inclusiv și cele la care face referire în recursul ordinar, cum ar fi declarațiile părții vătămate, martorilor Goghidze N., Popov V., Aconi E. Mai mult, procurorul a declarat în fața instanței de apel că: „*refuz la audierea martorului Cojoca S.,...alte probe nu am de prezentat*” (f. d. 244-245, pct. 4 din decizie).

Prin urmare, argumentul indicat de recurent că instanța de apel nu a luat în considerare și incorect a apreciat aceste probe este absolut neîntemeiat, deoarece el nu le-a invocat în ședința instanței de apel, adică s-a eschivat să-și exercite în fața instanței de apel sarcina prezentării probelor, deci nu și-a susținut apelul și volumul învinuirii înaintate inculpatului, iar instanța de apel nu era în drept să le invoce din oficiu probe în defavoarea inculpatului, sau să-și întemeieze concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal (pct. 4 din decizie).

Totodată, prevederile art. 427 Cod de procedură penală oferă posibilitatea contestării prin intermediul recursului ordinar doar a hotărîrilor judecătorești, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar nu și contestarea acțiunilor sau inacțiunilor procurorului care a participat la judecarea apelului în vederea redresării omisiunilor procesuale comise de el.

În hotărîrea CtEDO din 06.04.2010, în cauza Ștefan vs. România, este clar specificat că procurorul are obligația de a reflecta pretensele erori înainte de pronunțarea unei hotărîri definitive, iar statul este cel care trebuie să-și asume erorile comise de procuror și aceste erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză.

Astfel, soluția dispunerii rejudecării cauzei pentru examinarea repetată a apelului procurorului potrivit regulilor primei instanțe, în vederea unei eventuale condamnări a persoanei achitate, în cazul în care procurorul nu a susținut în apel învinuirea prin invocarea cercetării directe a probelor, ar fi una lipsită de orice suport legal.

Mai mult, ordonanțele din 22 mai 2013 de modificare a învinuirii aduse inculpaților în sensul agravării, formulate de procuror în instanța de apel, contravin prevederilor art. 326 alin. (1) Cod de procedură penală, conform cărora în instanța de apel, procurorul poate modifica acuzarea în sensul agravării doar în cazul în care a declarat apel. Or, procurorul nu a invocat în apelul declarat acest aspect, deoarece chestiunea respectivă nici nu a fost abordată în fața instanței de fond (*f.d. 239-242, pct. 3 din decizie*).

Pe lângă aceasta, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, recursul declarat este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei.

Totodată, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, conform cărora judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și poate da o nouă apreciere probelor, doar aprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care, nefiind temeii de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, este invocată în recursului ordinar fără suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărîrea atacată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, adică că recursul de pe rol este și vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Dat fiind că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 12 iunie 2013, în privința inculpaților Țîbulea Alexandru Anatolie și Chisilenco Maxim Victor, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 29 ianuarie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

15 ianuarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență :

Președinte   Constantin Gurschi,

Judecători   Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 12 iunie 2013, în privința inculpaților

Țibulea Alexandru Anatolie, născut la 09 ianuarie 1991, originar și locuitor al or. Cahul, str. Strada Veche, 151, ap. 53, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

5) la 18 aprilie 2008, prin sentința Judecătoriei Cahul, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 90 Cod penal la 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de un an;

6) la 11 decembrie 2008, prin sentința Judecătoriei Cahul, în baza art. 362 alin. (1) Cod penal la 150 ore de muncă neremunerată în folosul comunității;

7) la 25 februarie 2009, prin sentința Judecătoriei Cahul și la 09 iunie 2009, prin decizia Curții de Apel Cahul, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d), art. 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d), 84 alin. (1) și (4) Cod penal la 1 an și 5 luni închisoare;

8) la 25 ianuarie 2011, prin sentința Judecătoriei Cahul și la 13 mai 2011, prin decizia Curții de Apel Comrat, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 90 Cod penal la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani;

Chisilenco Maxim Victor, născut la 28 iunie 1988 în r-nul Cahul, s. Moscovei, domiciliat în or. Cahul, str. Strada Veche, 151, ap. 53, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

3) la 25 februarie 2009, prin sentința Judecătoriei Cahul și la 09 iunie 2009, prin decizia Curții de Apel Cahul, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d), 84 Cod penal la 2 ani închisoare;

4) la 19 decembrie 2011, prin sentința Judecătoriei Cahul, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), 82 Cod penal la 4 ani închisoare;

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 12 iunie 2013, în privința inculpaților Țîbulea Alexandru Anatolie și Chisilenco Maxim Victor, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 29 ianuarie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco